

GREEK

Τον Guy Manning τον ήξερα ως όνομα από τις κυκλοφορίες του στην τρέχουσα δεκαετία. Πάντα συνοδευόταν από τις λέξεις «αξιόλογος» και «πολυοργανίστας», αλλά ποτέ δεν ασχολήθηκα σοβαρά με την καριέρα του με το συγκρότημα (;) των Manning. Αυτό όμως άλλαξε μετά τη συμμετοχή του ως βασικό κομμάτι των αγαπημένων Tangent. Και φέτος που βγάζει ίσως την πιο μεστή δουλειά του δε μπορούμε παρά να του αποδώσουμε το σεβασμό που δικαιούται.

Με μία (όχι και πολύ σύντομη) φράση θα λέγαμε ότι το "Charlestown" είναι σαν ο Ian Anderson να αποφάσισε να ξαναχογραφήσει το "A Passion Play" με τους Transatlantic (μια που είναι και της μόδας) για συγκρότημα, τους Yes guest μουσικούς και τον Chris De Burgh να συνθέτει εκ νέου τα τραγούδια! Μπερδευτήκατε; Ε, πώς αλλιώς θα κρατήσω την προσοχή σας και στις επόμενες παραγράφους;

Αν ήθελε κανείς να χωρίσει την ιστορία του prog rock σε τρεις εποχές θα ξεκινούσε σίγουρα από τα θρυλικά τέλη '60s και τα '70s, θα περνούσε στο neo-prog των '80s και από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και μετά διανύουμε αυτό που μου αρέσει να αποκαλώ το τρίτο κύμα του prog, που συχνά συγγενεύει και με το progressive metal. Ο Manning ανήκει σαφώς σε αυτή την κατηγορία, αν και αντί να κινηθεί προς το metal, κρυφοκοιτάει προς αυτούς που τα ξεκίνησαν όλα. Ίσως αυτό να είναι και αναπόφευκτο, λόγω της ομοιότητας της φωνής του με αυτή του ηγέτη των Jethro Tull, όχι μόνο στη χροιά της φωνής, όσο κυρίως στον τρόπο που τραγουδάει. Το "Clocks" είναι ένα πολύ ταιριαστό παράδειγμα και προφανώς ο ίδιος δε χαλιέται με τη σύγκριση, ειδάλλως θα δίσταζε να χρησιμοποιήσει φλάουτο, κάνοντας την αντιπαράθεση ακόμα πιο άμεση.

Αν αυτό είναι το πρώτο χαρακτηριστικό που προσέχει κανείς, ακολουθούν κατά πόδας άλλα δύο. Το ένα αφορά στην έμφαση στη μελωδία. Μην περιμένετε να ακούσετε εδώ συνεχόμενες επιδείξεις τεχνικής επάρκειας και μακρόσυρτα σόλο. Τα πάντα περιστρέφονται γύρω από τις εναλλαγές μελωδικών κατευθύνσεων, που μάλιστα σπανίως κρατάνε ένα κεντρικό μοτίβο. Παρ' όλα αυτά, η μετάβαση από τη μία στην άλλη γίνεται με ομαλό τρόπο και πουθενά αυτό δε βρίσκει καλύτερη εφαρμογή από το 35λεπτο ομώνυμο κομμάτι, που αποτελεί και την πιο μεγαλεπίβολη στιγμή του δίσκου. Είναι ευδιάκριτο το σε ποια σημεία θα μπορούσε να σπάσει σε μικρότερα τραγούδια, είναι όμως ακόμα πιο σαφές ότι δουλεύει καλύτερα ως σύνολο και αυτό του πιστώνεται.

Δε θα μπορούσαμε να παραλείψουμε μία αναφορά και στην ποικιλία ήχων και οργάνων που στολίζουν το "Charlestown". Μόνο τα όργανα που ο ίδιος ο Manning παίζει να κοιτάξουμε, αρκεί για να πάρουμε μία εικόνα, αφού ξεκινάν από τη δωδεκάχορδη ακουστική, περιλαμβάνουν όλα τα τυπικά rock όργανα και καταλήγουν ακόμα και στο μπουζούκι. Αν σε αυτά προσθέσετε και τις πολύτιμες και καθοριστικές συμμετοχές από φλάουτο, βιολί, τσέλο και σαξόφωνο, ολοκληρώνεται η εικόνα του τι διαδραματίζεται σε αυτό το δίσκο.

Αν κάποιος υποστηρίξει ότι το να βγάλεις ένα επικών διαστάσεων prog αριστούργημα, όπως το τραγούδι "Charlestown", είναι εύκολο (!) και ότι η αξία του τραγουδοποιού φαίνεται στα απλά και άμεσα τραγούδια, υπάρχει κάτι και για την περίπτωση του. Εδώ είναι που μπαίνει και η παρομοίωση με τον Chris De Burgh και όσοι δεν έχετε μελετήσει τη δισκογραφία του παρακαλώ να μην ξινίζετε τις φάτσες σας. Γιατί τόσο σύντομες επικολυρικές αλλά και άμεσα ερωτεύσιμες ιστορίες, όπως π.χ. το "The Man In The Mirror", μόνο ο Ιρλανδός μπορούσε να σκαρφιστεί.

Μοναδικό παράπτωμα, που σαφώς συγχωρείται, είναι το "T.I.C.", το οποίο προσπαθεί να κινηθεί κάπου ανάμεσα σε rock και funk (πάντα φυσικά σε prog πλαίσια), αλλά κάνει σαφές ότι δεν είναι και πολύ στο στυλ του. Υποθέτω ότι για αυτό γρήγορα εγκαταλείπεται και χάνεται σε Jethro Tull-ικά μονοπάτια μία ακόμα φορά. Το δε φινάλε (αλήθεια, "Finale" λέγεται το κομμάτι) επανέρχεται ακόμα πιο δριμύ στις γνώριμες κλιμακωτές περιπλοκές, με αρκετές στρώσεις πλήκτρων, και είμαι σίγουρος ότι θα αγαπηθεί από τους λάτρεις του είδους.

Χωρίς πολλές τυμπανοκρουσίες και σπρώξιμο, ο Guy Manning αναδεικνύεται στα μάτια μου ως το νέο κέντρο ενδιαφέροντος στο progressive rock και θα προσπαθώ να τον παρακολουθώ στενά από τούδε και στο εξής. Αλλά ακόμα και αν αυτό εδώ το "Charlestown" αποδειχθεί η κορωνίδα του, πάλι είναι ένα επίτευγμα άξιο επιβράβευσης. Από εμένα «Πρόταση του Μήνα» και ίσως όχι μόνο...

Κώστας Σακκαλής

ENGLISH

In the know Guy Manning as the name of the releases in this decade. Always accompanied by "worthy" and "multi-instrumentalist, but never got involved seriously with his career with the band (?) Of Manning. But that changed after participating as a key piece of your favorite Tangent. And this year it turns out that perhaps the most meaningful work and can only attribute the respect it deserves.

In a (not very short) sentence would say that the "Charlestown" is like the Ian Anderson decided to xanaichografisei in "A Passion Play" the Transatlantic (one that is in fashion) for band, Yes guest musicians and by Chris De Burgh to compose songs again! Confused? Well, how else will keep your attention the following paragraphs?

If one were to divide the history of prog rock in three seasons will definitely started by the legendary late '60s and '70s, she spent the neo-prog of the '80s and the mid-90s and after going through what I like to call the third wave of prog, and often akin to progressive metal. The Manning clearly belongs in this category, but instead move the metal, kryfokoitaei to those who started it all.

Perhaps this is inevitable, given the similarity of his voice to that of the leader of Jethro Tull, not only in timbre of voice, but mainly in the way he sings. The "Clocks" is a very fitting example and obviously he and rugs comparison, otherwise it would hesitate to use the flute, making the debate more immediate.

If this is the first feature to watch one, followed by another two feet. One is the emphasis on melody. Do not expect to hear here continuous demonstrations of competence and makrosyrta solo. Everything revolves around the changes melodic lines, which rarely even hold a central motif. Nevertheless, the transition from one to another becomes a smooth manner and it can not find anywhere better fit than 35lepto title track, which is the most grandiose moment of the disc. It is visible in which parts could be broken into smaller tracks, but it is even more clear that it works better as a whole and it's credited.

We could not omit a reference to the variety of sounds and instruments that adorn the "Charlestown". Only the bodies himself Manning plays look, is enough to get a picture after start from the twelve-acoustics, including all the typical rock instruments, resulting in even bouzouki. If they add a valuable and key participants from flute, violin, cello and saxophone, completes the picture of what takes place in the record.

Although some argue that to get one epic prog masterpiece, as the song "Charlestown", it is easy (!) And the value of the song seems to simple and direct songs, there is something about him. This is where the metaphor goes, and with Chris De Burgh and those who have not studied the discography please do not sours on your faces. Why so short epikolyrikes and immediately lovable stories, such as in "The Man In The Mirror", only the Irish could come up with.

Unique misconduct clearly forgiven, is the "TIC", which tries to move somewhere between rock and funk (always of course under prog), but makes clear that there is much in style. I guess that was quickly abandoned and lost to Jethro Tull-an-economic paths again. And the finale (really, "Finale" said the piece) comes back even more severe complications in the scalable familiar with several layers of keys, and I'm sure will be loved by fans of the genre.

Without much fanfare and pushing the Guy Manning highlights in my eyes as the new center of interest in progressive rock and try to watch him closely from now on. But even if this here "Charlestown" prove the corollary, again is an accomplishment worth rewarding. From me, "Proposal of the Month" and perhaps not only ...

Costas Sakkalis